

عنوان : " ضیافت "

قسمت روحانی

۱. مناجات (به انتخاب جمع)
۲. بیان مبارک حضرت عبدالبهاء (پیشنهادی)

قسمت اداری

۳. اهمیت این مشروع جلیل
۴. ضیافت عرصه خدمات عمومی
۵. نمونه هائی از خدمات اجتماعی جامعه بهائی در زمان حضرت عبدالبهاء
۶. حضرت عبدالبهاء در ایام حرب
۷. شور و مشورت و پیشنهاد

قسمت اجتماعی

۸. برنامه نوگلان بوستان الهی
۹. تنفس و پذیرائی
۱۰. مناجات خاتمه به انتخاب جمع

با تقدیم تحیات امنع ابهی و با امید به آنکه مانند همیشه ما را در نیل به اهداف برنامه یاری فرمائید ؛ عنوان برنامه ای که تقدیم می گردد " ضیافت " است . و قصد دارد به یکی از مهمترین کارکردهای ضیافت که مشورت در خصوص انجام امور عام المنفعه و مبادرت به اقدامات اجتماعی می باشد پردازد . امید داریم که با مساعدت شما عزیزان ، احبا به این هدف مهم که در اثار مبارکه نیز مصرح می باشد ، متذکر گردند . عنایتاً موارد ذیل را جهت هر چه بهتر و مؤثر اجرا شدن برنامه مورد نظر قرار دهید :

۱- قبل از قسمت روحانی بیان مبارک زیر را بخوانید و با توضیحی مختصر احباء را به تأمل در خصوص موازین آن دعوت نمائید :

حضرت ولی محبوب امرالله می فرمایند : " قسمت قابل ملاحظه ای از ضیافت ، البته باید صرف تلاوت بیانات الهیه گردد زیرا بدین وسیله است که دوستان می توانند الهام و نظر واقعی که برای انجام موفقیت آمیز خدماتشان در امر الهی باشد به دست آورند " .
مکتوب مورخ ۲۰ نوامبر ۱۹۳۴

۲- قبل از قسمت اداری این بخش از پیام بیت العدل اعظم الهی را زیارت نموده و با ارائه توضیحی مختصر جمع را به توجه نسبت به اهمیت پرداختن به خدمات اجتماعی ؛ دعوت فرمائید و با بیان خود توضیح دهید که ضیافت محلی است که می توان به صورت جمعی برای ارائه این گونه خدمات برنامه ریزی نمود .

بیت العدل اعظم الهی در پیام ۹ سپتامبر ۲۰۰۷ می فرمایند :

"... خدمت به دیگران صراط مستقیم و راه نجات و فلاح است . آن را شعار زندگی خود قرار دهید . حضرت عبدالبهاء مثل اعلائی زندگی شما است ؛ به پیروی از آن حضرت ، طرق عملی برای خدمت به هموطنان عزیز خود را البته خواهید یافت . دست اندر دست دیگران و دوش به دوش دیگر شهروندان آن سرزمین مقدس برای ترویج امور عام المنفعه جهد و کوشش نمائید " . برنامه های شماره های ۵ و ۶ مصادیقی از همین خدمات اجتماعی است که در زمان حیات مبارک حضرت عبدالبهاء و با هدایت ایشان انجام یافته است . همواره مؤید باشید .

۲. بیان مبارک حضرت عبدالبهاء

حضرت عبدالبهاء می فرمایند:

"ضیافت نوزده روزه از طرف حضرت باب تأسیس گردید و حضرت بهاءالله آن را در کتاب مستطاب اقدس تأیید و تصویب فرمودند تا نفوس گرد یکدیگر مجتمع گردند و در ظاهر مراتب عشق و محبت خویش را ارائه نمایند. رموز الهی آشکار گردد. مقصد از این اجتماع ظهور وحدت و اتفاق است؛ تا بدین سبب، قلوب کاملاً متحد گردد و مساعدت های متقابله متبادله تأسیس شود؛ زیرا اعضاء عالم انسان تا با یکدیگر متحد و متفق نشوند بر ادامه حیات قادر نخواهند بود؛ همکاری و معاضدت متقابله اساس جامعه انسانی است. بدون تحقق این دو اصل عظیم هیچ نهضت و قیامی تقدم و پیشرفت نخواهد داشت.

مستخرجاتی از نصوص مبارکه در باره ضیافت نوزده روزه ص ۸

۳. اهمیت این مشروع جلیل

حضرت ولی امراله می فرمایند:

"این جلسات را می توان قلب هیکل جامعه محسوب داشت و چون به نحو مقتضی اداره گردد و افراد بهائی که کاملاً اهمّیت آن را درک نموده ؛ در آن شرکت یابند می توان گفت در تجدید و اعتلاء روح امر در نفوس و ازدیاد ظرفیت برای اقدامات متحد و مشترک و رفع هرگونه سوء تفاهم ...حائز نهایت اهمیت است." ۱

و نیز می فرمایند:

"راجع به جلسات نوزده روزه هر چند قطعاً و شدیداً الزامی نیست ولی یاران باید سعی نمایند که مرتباً در جلسات مزبور حضور به هم رسانند و این امر مخصوصاً از دو نقطه نظر است : اولاً این جلسات روح خدمت و دوستی را در جامعه افزایش داده و در ثانی فرصت بسیار مغتنم و مناسبی به دست یاران می دهد که کاملاً راجع به امور امریه مذاکره و تعاطی افکار نمایند و موجبات و وسائل لازمه برای پیشرفت مستمر و مداوم فعالیت‌های امری به دست آورند .

۲"

- انظامات بهائی قسمت ۱ ص ۶

- ۲مکتوب مورخ ۳۰ نوامبر ۱۹۳۶ از طرف حضرت ولی امرالله خطاب به یکی از افراد احباء

۴. ضیافت عرصه خدمات عمومی

حضرت ولی امرالله می فرمایند:

... "یاران باید این ضیافت را به منزله محور عملیات روحانی خویش و وسیله استفاده از رموز بیانات الهیه و مظهر اتحاد وثیق بین یاران شمرند؛ به طوریکه این وحدت و عمومیت از هرگونه قیود جنسی و طبقاتی و ملی و مذهبی و شخصی، منزّه و مبرا باشد و نیز ضیافت نوزده روزه فرصت مغتنمی است که افراد در عرصه خدمات عمومی برای تقویت امرالله بذل مساعی نمایند".

نظانات بهائی ص ۶۴

۵. نمونه هائی از خدمات اجتماعی جامعه بهائی در زمان حضرت عبدالبهاء

در جامعه و فرهنگی که حضرت عبدالبهاء می آفرید، نیروهای روحانی در حیات روزانه مردم تجسم می یافت. مثلاً تأکید بر تعلیم و تربیت سبب شد که مدارس بهائی در پایتخت و ولایات تأسیس شوند... و با مساعدت دوستان بهائی امریکائی و اروپائی در مانگاه هائی نیز به کار پرداخت. حتی در سال ۱۹۲۵ جامعه های بهائی در بعضی از شهرهای ایران کلاس اسپرانتو تأسیس نموده بودند زیرا از تعلیم حضرت بهاءالله در باره لزوم زبان بین المللی که بعد از زبان ملی باید انتخاب شود آگاه بودند. در وقتی که در بسیاری از نقاط ایران خدمات اولیه پستی وجود نداشت، ایجاد شبکه پیک های نامه رسانی ارتباطی آسان نصیب جامعه پر تقلائی بهائی نمود. عملاً تغییرات بزرگی در زندگانی روزانه بهائیان پدیدار شد. مثلاً در اطاعت از حکم کتاب اقدس از رفتن به حمام های ناپاک و آلوده که سبب شیوع انواع امراض می شد خود داری کرده برای خود حمامهائی ساختند که در آن آب تازه و دوش استفاده می شد. تمام این پیشرفتهای اجتماعی، اداری و انتفاعی عملی، مرهون تحوّل معنوی و اخلاقی بود که در میان جامعه بهائیان شکل می گرفت و آنان را حتی نزد دشمنان ممتاز و محلّ اعتمادشان می ساخت.

قرن انوار ص ۱۰ - ۹

۶. حضرت عبدالبهاء در ایام حرب

چون این قحطی رخ گشود و ابواب رخا از هر جهت بسته، حضرت مولی الوری بنفسه به قریه عدسیه تشریف برده و هر سال دو سه ماهی در آن گرمای شدید بسر برده و مشغول زراعت گشتند و به همت احبای زردشتی حاصل خداداده از گندم و جو و ذرت و غیره بعمل آوردند. فی الحقیقه حق جلّ جلاله برکت عظیمی داد و با شتر حاصلات را به حیفا و عکا حمل نموده در میان بهائیان و مسیحیان و مسلمین و یهود قسمت می فرمودند چنانچه کل بر این شیوه مرضیه قدسیه شهادت داده و می دهند....

در آن چهار سال علاوه بر خواهش ها و احتیاجات لاتعد و لاتحصای عسکری و فقر عمومی و خوردن حاصلات دو سال به واسطه ملخ و قحطی و بیکاری، ناخوشیهای زیاد بر اهالی مستولی گردید و تیفوس، مالاریا و غیره آلف را به عرصه عدم کشانید؛ علی الخصوص، این ناخوشیها در میان عائله های آرامنه که دولت، آنها را از شهرهای خود در داخله آسیای صغری به سوریه آورده بود شیوع زیادی داشت. عده ای از این آوارگان را به عکا و حیفا آورده و چون بی کس و گرسنه بودند، حضرت عبدالبهاء بر حسب رأفت عمومی به قدر امکان در دلجوئی و دستگیری آنها می کوشیدند و یکی دو نفر آنها را در خدمت مقام اعلی معین نمودند. فی الحقیقه خیرات و میرات وجود مبارک در آن چهار سال، شامل حال جمیع ملل و ادیان بود. کسی به حضور اقدس رجوع ننمود که نا امید مراجعت نماید کل از خوان رحمتش بهره و نصیب بردند.

یاد داشتهائی از حیات حضرت عبدالبهاء ج ۲ ص ۵۵۰ و ۵۵۱